

LÚZŘI

Tým
v
nemilosti

SOPHIE
HÉNAFFOVÁ

Lůzři: Tým v nemilosti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Sophie Hénaffová
Lůzři: Tým v nemilosti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

LÚZŘI

Tým
v
nemilosti

SOPHIE
HÉNAFFOVÁ

*Mojí malé smečce
a taky mým rodičům*

1.

Paříž, 9. srpna 2012

Anne Capestanová stála u okna v kuchyni a čekala na úsvit. Jedním hltém vypila obsah porcelánového šálku a ten postavila na zelený voskovaný ubrus. Nejspíš právě dopila svou poslední kávu coby policajtkou.

Hvězda své generace a mistryně všech kategorií v bleskovém vzestupu, skvělá komisařka Capestanová vystřelila, když střílet neměla. Načež ji předvolali před disciplinární komisi, uštědřili jí všemožné důtky a pokárání a na půl roku ji postavili mimo službu. Pak bylo ticho po pěšině, až jí zavolal Buron. Její rádce, z něhož se stal šéf Šestatřicítky, konečně prolomil mlčení. Předvolal si Capestanovou na 9. srpna. To byl celý on. Jemně jí tak dával na srozuměnou, že není na žádné dovolené, prostě jen zrovna nemá přidělenou žádnou práci. Z tohohle pohovoru vyjde buď jako policistka, nebo ji propustí. Zůstane v Paříži, nebo ji přidělí někam na venkov, ale v každém případě bude vědět, na čem je. Všechno bude lepší než se dusit ve vlastní šťávě někde na půl cesty, tápat v nejistotě, která jí brání cokoli podniknout.

Vypláchla šálek ve výlevce, do myčky ho dá až později. Byl čas jít. Prošla obývánkem, kde právě – jako už tolikrát – zněl výrazný Brassensův hlas. Byt byl velký a pohodlný. Nešetřila na přehozích ani na nepřímém osvětlení. Kocour blaženě pochrupoval, jako by její vkus oceňoval. Hřejivé ovzduší však narušovaly stopy prázdnoty jako namrzlé plochy na jarním trávníku. Druhý den poté, co Capestanovou postavili mimo službu, její manžel odešel i s polovinou bytového zařízení. Byl to jeden z těch momentů, kdy člověk od života dostane pořádnou řádku. Komisařka to však se sebelítostí nepřeháněla, vždyť si to docela zasloužila.

Vysavač, televize, pohovka a postel – neuplynuly ani tři dny a to nejdůležitější si zase koupila. Vytlačené stopy na koberci ale dál naznačovaly, kde stála křesla jejího předchozího života. Světlejší místa na tapetách prozrazovala stín obrazu, přízrak knihovny, někdejší komodu. Capestanová by se byla raději přestěhovala, ale bránila jí v tom nejistá situace v zaměstnání. Dnešní rozhovor jí konečně ukáže, kudy se má v životě vydat. Stáhla si ze zápěstí gumičku a stáhla si s ní vlasy. Jako každé léto vyšisovaly, ale brzy opět zvítězí výraznější kaštanová barva. Mechanickým pohybem si uhladila šaty a nazula si sandály. Kocour ani nezvedl hlavu z područky. Pouze jedno jeho ucho se natočilo směrem k předsíni a poslouchalo přípravy k odchodu. Capestanová si přes rameno přehodila velkou koženou kabelu a strčila do ní román Toma Wolfa *Ohňostroj marnosti*, který jí Buron půjčil. Devět set dvacet stránek. „Aspoň budete mít co dělat, než vás zavolám,“ ujišťoval ji. Než zavolal, měla dost času, aby přelouskala ještě i třináct dílů Merlových *Dědictví otců*. A celou Marie-Ange Guillaumovou. Nemluvě o hromadě detektivek. Buron

a jeho fráze bez data a bez příslibu! Zavřela dveře, zamkla na dva západy a seběhla po schodech dolů.

Ulice de la Verrerie byla v dosud mírném slunci liduprázdná. V srpnu touhle časnou dobou jako by byla Paříž ponechána své přirozenosti, zbavená obyvatel, jako by přežila neutronovou bombu. V dálce vrhal oranžové záblesky majáček metařské dodávky. Capestanová kráčela podél výkladu obchodního domu BHV a přes Radniční náměstí. Přešla Seine na ostrov de la Cité, až dorazila k číslu 36 na nábreží Zlatníků.

Prošla obrovskou branou a po dlážděném nádvoří zahнула vpravo. Na chvilku se zahleděla na vybledlý modrý nápis *Schodiště A, Ředitelství justiční policie*. Když se Buron ujal nové funkce, získal kancelář ve třetím patře, na poschodí pohlavárů, kde v chodbě opatřené kobercem nenosí bouchačky ani ti největší kovbojové.

Capestanová otevřela dvoukřídlé dveře. Žaludek se jí sevřel při pomyslení, že ji propustí. Vždycky byla policistkou a o čemkoli jiném odmítala uvažovat. V sedmatřiceti člověk nepůjde znovu studovat. Už ten půlrok nečinnosti byl dost těžký. Hodně toho nachodila. Metodicky prošla městem všechny trasy pařížského metra od jedničky do čtrnáctky, od konečné ke konečné. Doufala, že než se pustí do příměstských linek, zase nastoupí do služby. Někdy měla pocit, že musí podél trasy rychlovlaků běžet, aby splnila nějaký cíl.

Před zbrusu novou měděnou tabulkou s vyrytým jménem regionálního ředitele justiční policie se narovнала a třikrát zaklepala. Buronův hluboký zvukný hlas ji vyzval, ať jde dál.

2.

Buron vstal, aby ji přivítal. Jeho tvář baseta rámovaly šedivé vlasy a vousy ostříhané po vojensku. Svět kolem sebe si neustále prohlížel laskavým, téměř smutným pohledem. Capestanovou, která sama byla dost vysoká, převyšoval o hlavu. Na šířku ji přesahoval o pořádné bříško. Přes dobrácký vzhled z něho vyzařovala autorita, kterou nikdo nebral na lehkou váhu. Capestanová se na něj usmála a podala mu Wolfovu knihu. Trochu pomačkala obálku a v ředitelově obličeji se mihl výraz nespokojenosti. Capestanová nechápala, jak někdo může přikládat takovou důležitost předmětům, a omluvila se. Odpověděl, že přece o nic nejde, ačkoli si to vůbec nemyslel.

Za Buronem seděli v širokých křeslech Fomenko, bývalý šéf protidrogového odboru, který se stal náměstkem regionálního ředitele, a Valincourt, jenž přešel z vedení odboru kriminální policie a vyšetřování k řízení všech centrálních sekcí. Capestanové vrtalo hlavou, co tu dělají takové kalibry. Vzhledem k jejím posledním služebním výkazům se nezdálo příliš pravděpodobné, že by jí chtěli nabídnout místo. S přívětivým výrazem usedla proti šefovskému triumvirátu a čekala na verdikt.

„Mám dobrou zprávu,“ začal Buron. „Generální inspekce uzavřela vyšetřování, vaše dočasné uvolnění končí, můžete zase nastoupit. Incident nebudete mít v záznamech.“

Okamžitě pocítila obrovskou úlevu, měla pocit, že jí v žilách začíná proudit radost a vybízí ji, aby vyběhla ven oslavovat. Přinutila se však soustředěně poslouchat dál. Buron pokračoval.

„Nastupujete v září, povedete vlastní oddělení.“

Tentokrát sebou Capestanová trhla překvapením. Že ji berou zpátky, bylo nečekané, ale že jí chtějí svěřit velení, to už bylo podezřelé. Così v Buronově řeči znělo, jako když si někdo s praskáním rozcvičuje prsty, než vám vlepí facu.

„Já? Oddělení?“

„Jde o zvláštní projekt,“ vysvětloval Buron a tvářil se neurčitě. „V rámci restrukturalizace policie s cílem zvýšit výkonnost jednotlivých sekcí bylo založeno nové oddělení. Bude podléhat přímo mně a budou v něm ti nejméně ortodoxní policisté.“

Buron řečnil, zatímco jeho spřeženci se ukrutně nudili. Fomenko bez zájmu zkoumal sbírku starých medailí v Buronově vitríně. Čas od času si rukou prohrábl bílé vlasy, popotáhl si okraj vesty od třídílného obleku nebo zíral na špičky svých kovbojských bot. U košile měl vyhrnuté rukávy, které odhalovaly chlupatá předloktí, jejichž tloušťka připomínala, že by Fomenko dokázal jedinou ranou pěstí vykloubit člověku čelist. Valincourt si pohrával se svými stříbřitými hodinkami a zjevně toužil, aby šly rychleji. Byl vyzáblý, měl ostré rysy a snědou pleť. Jeho profil indiánského náčelníka jako by skrýval

tisíckrát převtělenou duši. Nikdy se neusmíval a pořád se tvářil rozmrzele jako Jeho Veličenstvo, které někdo obtěžuje. Nejspíš si pozornost šetřil pro vznešenější úvahy a čistší život. Obyčejní smrtelníci se ho neodvážili vyrušovat. Capestanová se rozhodla, že utrpení všem zkrátí.

„A konkrétně?“

Valincourtovi se taková drzost nelíbila. Jako dravec prudce otočil hlavu, čímž vynikl jeho ostře řezaný orlí nos. Tázavě pohlédl na Burona, ale k tomu, aby ředitele podráždila, to zdaleka nestačilo. Buron se dokonce uvolil usmát a usadil se pohodlněji v křesle.

„Dobře, Capestanová, tak já vám to shrnu: Pročišťujeme policii, aby si vylepšila statistiku. Alkoholiky, surovce, lenochy, lidi s depresí a podobně, prostě všechny, co zatěžují naše řady, ale nemůžeme je vyhodit, seskupíme do jednoho oddělení a to strčíme někam stranou. Pod vaším velením. Od září.“

Capestanová se vyvarovala jakékoli reakce. Otočila se k oknu a chvíli zkoumala modravé odlesky na dvojitém skle. Pak pohlédla na vlnky na Seině, která se třpytila pod jasným nebem, a snažila se vstřebat smysl slov svého nadřízeného.

Lidi na odpis. Prostě tak. Nebo spíš odpad. Skládka. Jednotka zavržených, ostuda policejního sboru, nacpaná do společného kontejneru na odpadky. A ona má být na tomto voru zatracenců třesničkou, jejich velitelkou.

„Proč bych tomu měla velet já?“

„Jako jediná máte hodnost komisaře,“ odpověděl Buron. „Zdá se, že patologie se obvykle projeví ještě před výběrovým řízením.“

Capestanová by se vsadila, že tohle oddělení je Buronův nápad. Nepřipadalo jí, že se Valincourtovi a Fomenkovi tento projekt líbí. Jednomu kvůli opovržení, druhému z lhostejnosti. Oba měli jiné věci na práci, tahle záležitost je zdržovala.

„Kdo v tom týmu bude?“ zeptala se.

Buron kývl bradou a sklonil se k poslední zásuvce svého psacího stolu. Vytáhl tlustou složku, kterou pohodil na psací podložku z lahově zelené kůže. Desky nebyly nijak nadepsány. Anonymní oddělení. Pomalu složku otevřel a z řady různých brýlí narovnaných pod lampou si vybral ty s rohovinovou obroučkou. Buron střídal okuláry podle toho, zda chtěl vypadat moderně, vzbuzovat důvěru, nebo nahánět strach. Začal číst.

„Agent Santi, čtyři roky na nemocenské, kapitán Merlot, alkoholik...“

„Alkoholik? To bude mít to oddělení spoustu lidí...“

Buron desky zavřel a podal jí je.

„Nechám vás, abyste si to v klidu pročetla.“

Potěžkala složku, vážila jako telefonní seznam.

„Kolik nás bude? Ta vaše čistka se týká půlky policie?“

Regionální ředitel se znovu opřel v křesle, až hnědá kůže pod jeho vahou zakvílela.

„Oficiálně čtyřicet.“

„To není oddělení, ale celý batalion,“ namítl posměšně Fomenko.

Čtyřicet. Policajti, kterým práce přinesla zdravotní potíže, hodiny sledování, kila nadváhy a rozvody, a teď je posílají na tuhle odstavňou kolej. Přidělili je tam proto, aby to konečně

vzdali. Capestanová s nimi soucítila. Sama se mezi ně kupodivu nepočítala. Buron vzdychl a sundal si brýle.

„Poslyšte Capestanová. Většinou jsou mimo službu už roky. Nemáte naději, že je vůbec uvidíte, natož že je přimějete pracovat. Pro policii už neexistují, jsou to jména, nic víc. Jestli někteří do služeben docházejí, pak jen proto, aby tam kradli tužky. Nedělejte si žádné iluze.“

„Jsou mezi nimi důstojníci?“

„Ano. Dax a Évrardová jsou poručíci, Merlot a Orsini kapitáni.“

Buron se odmlčel a pozornost zaměřil na nožičku brýlí, jimiž točil v ruce.

„José Torrez je taky poručík.“

Torrez, přezdívaný Smolař. Nosil smůlu jako černá kočka. Našla se pro něj jakástakás funkce, ale nakonec to k jeho izolaci nestačilo, musejí ho odsunout ještě dál. Capestanová Torreze znala z doslechu. Všichni policajti v zemi znali Torrezovu pověst a křížovali se, kdykoli prošel kolem.

Začalo to obyčejnou nehodou: jeho partáka pobodali při zatýkání. Rutina. Potom byl ale zraněn i ten, kdo partáka nahradil. Riziko povolání. Ten následující schytl kulku a tří denní kóma. Poslední zemřel, když ho shodili z vyššího patra jednoho činžáku. Torrezova vina byla pokaždé vyloučena. Nemohli ho z ničeho vinit, dokonce ani z nedbalosti. Jeho aura však od té doby byla hustší než smůla. Přitahoval neštěstí. Nikdo už s Torrezem nechtěl do týmu. Nikdo se ho ani nedotkl a jen málokdo se mu ještě podíval do očí. Kromě Capestanové, která na ty řeči kašlala.

„Nejsem pověřčivá,“ poznamenala.

„Budete,“ prohlásil Valincourt hrobovým hlasem.

Fomenko přikývl a potlačil zachvění, jež rozhýbalo vytetovaného draka, který se mu ovíjel kolem krku jako památka na mládí v armádě. Dnes nosil Fomenko široký bílý knír, jenž se mu pod nosem vějířovitě rozvíral jako ježatý motýl. Knír s drakem kupodivu docela dobře ladil.

Jako pokaždé, když zaznělo Torrezovo jméno, v místnosti na chvíli zavládlo ticho. Přerušil ho Buron.

„A nakonec je tu major Louis-Baptiste Lebreton.“

Tentokrát se Capestanová na židli narovнала.

„Ten z generální inspekce?“

„Právě ten,“ přiznal Buron a bezmocně rozhodil rukama.

„Vím, že vám věci právě neusnadňoval.“

„Ne. Nebyl zrovna nejvstřícnější. A co ten horlivý bojovník proti ušlechtilým kauzám dělá tady? Inspekce není součástí justiční policie.“

„Jakási stížnost, neslučitelnost povah, prostě nějaká interní záležitost, inspekce versus inspekce, vždyť oni se bez nás klidně obejdou.“

„Jaká stížnost?“

Tenhle Lebreton byl obludně nesmlouvavý, ale nikdo ho nemohl podezřívát z neregulérnosti. Ředitel naklonil hlavu a pokrčil rameny, gesto vyjadřovalo předstíranou nevědomost. Ti dva druzí s jízlivým úsměvem zírali na štukovaný strop a Capestanová pochopila, že víc z nich nedostane.

„Mezi námi,“ prohlásil Valincourt chladně, „právě vy byste po takových lidech neměla házet kamenem.“

Capestanová nehnula ani brvou, moc dobře věděla, že ona nemůže hodit ani ten nejmenší kamínek vůbec po nikom. Místnost ozářil sluneční paprsek a zároveň se ozval vzdálený zvuk sbíječky. Nové oddělení. Nový tým. Teď jen znát jeho poslání.

„Dostaneme nějaké případy?“

„Spoustu.“

Anne Capestanová cítila, že Buron si začíná svůj nápad vyloženě užívat. Byl to jeho malý poprázdňinový žertík, hračka při zahájení nové funkce. Sloužím už patnáct let, a on mi tu vyvede něco jako křtění nováčka, pomyslela si.

„Po domluvě s prefekturou, regionálním vedením justiční policie a jejími centrálními sekcemi zdědíte všechny nevyřešené případy ze všech komisařství a služeben v regionu. Vybrali jsme z archivu všechny nejasné a odložené záležitosti. Pošlou je rovnou vám.“

Buron vrhl na kolegy spokojený pohled a pokračoval:

„Zhruba řečeno policie Ile-de-France se přiblíží stoprocentní objasněnosti, a vy nulové. Jediné oddělení neschopných v kraji. Jak říkám, restrukturalizace.“

„Chápu.“

„Krabice z archivu dostanete při stěhování,“ doplnil Fomenko a poškrabal se na drakovi. „V září, až vám přidělí nějaké místnosti. Šestatřicítka je plná jako rodinná hrobka, najdeme vám nějaký místečko jinde.“

Valincourt, s tělem strnulým jako vždy, ji varoval:

„Jestli se vám zdá, že jste z toho vyvázla lacino, pletete se. Ale říkejte si, že od vás aspoň nikdo nečeká žádné výsledky.“

Buron výmluvným gestem ukázal na dveře. Capestanová vyšla ven. I přes ta poslední nepříliš povzbudivá slova se usmála. Alespoň má nějaký cíl a perspektivu.

*

Valincourt s Fomenkem popíjeli pivo na zahrádce U Dvou paláců. Fomenko si v misce nabral hrst burských oříšků a energickým pohybem si je nacpal do úst. Schroustal je a pak se zeptal:

„Co si o té Buronově chráněnce myslíš?“

Valincourt ukazováčkem postrkoval jediný oříšek podél svého pivního tácku.

„Nevím. Je docela hezká.“

Fomenko se uchechtl a uhladil si knír:

„Jo, tu člověk nepřehlídne! Ale já myslel po profesní stránce. Co si vůbec myslíš o tom oddělení?“

„Je to podfuk,“ odpověděl Valincourt bez sebemenší známky zaváhání.

3.

Paříž, 3. září 2012

Anne Capestanová na sobě měla svůj policejtský úbor – džíny, baleríny, tenký svetřík a krátký baloňák – a v ruce svírala klíče od svého nového komisařství. Odhadovala to na dvacet osob z oněch čtyřiceti. I kdyby o tohle oddělení projevil zájem jen každý druhý, stálo za to ho uvést do provozu.

Komisařka netrpělivě a popravdě řečeno i plná naděje vběhla na náměstí, kde zurčela fontána Neviňátek. Prodavač právě vytahoval kovovou roletu obchodu se sportovními oděvy počmáranou sprejem. Do dosud svěžího vzduchu pronikal pach přepáleného tuku z prodejen rychlého občerstvení. Capestanová se obrátila k číslu 3 v ulici Neviňátek. Nebylo to bohužel žádné komisařství ani policejní služebna. Obyčejný činžák. A ona navíc neznala vchodový kód. S povzdechem zašla do kavárny na rohu, aby si ho vyžádala od šéfa. B8498. Pro lepší zapamatování si ho překřtila na barák – číslo departementu Vaucluse – mistrovství světa ve fotbale, kdy ho vyhrála Francie.

Pětka nedbale napsaná na pomačkané cedulce u svazku klíčů označovala poschodí. Capestanová si přivolala výtah a vyjela do nejvyššího patra. Žádné přivítání v podobě úředně se tvářícího přízemí s výkladem, neonovým poutačem a procházejícími zákazníky. Strčili je až nahoru, bez jakéhokoli označení do ulice a bez domácího telefonu. Dveře ze schodiště vedly do rozlehlého bytu, zchátralého, ale světlého. Prostor sice nepůsobil důstojně, zato byl přívětivý.

Předešlého dne, jakmile odešli elektrikáři a zaměstnanci telefonní společnosti, stěhováci přinesli všechno potřebné. Buron říkal, že si nemá dělat starosti. Podnik všechno zařídí, je zbytečné, aby se obtěžovala.

Od vchodu Capestanová zahlédla kovový psací stůl, celý rezavě zjizvený. Proti němu se na uříznuté noze nakláněl umakartový zelenkavý stůl, přestože pod něj vsunuli pár pivních tácků. Zbylé dva psací stoly tvořily černé překližkové desky položené na rozviklaných kozách. Když se zbavují policajtů, proč se nezbatit taky nábytkem. Nedůslednost se tomuhle projektu vytýkat nedala.

V parketách zely díry různých velikostí, stěny byly začouzenější než kuřákovy plíce, ale místnost byla prostorná a velká okna vedla na náměstí a nabízela výhled až ke kostelu svatého Eustacha přes někdejší zahrady Tržnice a jeřáby pracující na stavbě, se kterou se nejspíš nikdy neskončí.

Capestanová obešla rozpárané křeslo a zaznamenala, že krb není zazděný a vypadá funkčně. To je fajn. Chystala se pokračovat v obhlídce, když uslyšela, jak se otvírá výtah. Pohlédla na hodinky: přesně osm.

Muž si otíral turistické boty o rohožku a přitom zaklepal na pootevřené dveře. Husté černé vlasy jako by se řídily vlastním uspořádáním, a přestože bylo teprve ráno, tváře mu tečkoval vous barvy soli a pepře. Vstoupil do místnosti a představil se s rukama zabořenýma do kapes bytelné bundy.

„Dobrý den. Poručík Torrez.“

Torrez. Takže jako první se dostavila smůla. Nezdálo se, že by se chystal ruku vytáhnout z kapsy, a Capestanovou zajímalo, zda z obavy, že by mu ji člověk odmítl stisknout, nebo jestli je jen nevychovaný. V pochybách, a aby se tomu problému vyhnula, se rozhodla, že sama mu ruku nepodá, ale usmála se na něj, tak aby byly zřejmé její mírumilovné úmysly, a svůj úsměv použila jako bílou vlajku vyjednávačů.

„Dobrý den, poručíku, já jsem komisařka Anne Capestanová, mám mít oddělení na starost.“

„Aha. Dobrý den. Kde mám svůj stůl?“ zeptal se, jako by bylo zdvořilosti učiněno zadost.

„Kde chcete. Kdo dřív přijde, ten dřív bere...“

„Můžu si to tu tedy prohlédnout?“

„Prosím.“

Sledovala ho, jak zamířil rovnou do zadních místností.

Torrez měřil tak metr sedmdesát a jeho tělo bylo samý sval. Jakožto černá kočka spadl do kategorie pumy. Hutný a podsatitý. Než se ocitl tady, působil v rámci třetího územního oddělení druhého obvodu. Možná bude znát hospody v okolí. Zdáлки viděla, jak otevřel poslední dveře na konci chodby, pokýval hlavou, vrátil se k ní a oznámil:

„Beru si tamtu.“

Vrátil se do zadní místnosti a bez okolků za sebou zavřel dveře. Nevadí.

Takže teď už byli dva.

Zazvonil telefon a Capestanová ho hledala po místnosti mezi množstvím nejrůznějších přístrojů, které spolu ladily stejně málo jako nábytek. Zvedla šedivý aparát, který našla přímo na zemi u okna. Z druhého konce drátu ji pozdravil Buroňův hlas:

„Dobrý den, Capestanová. Volám jen, že máte o jednoho rekruta víc. Poznáte ho, nebudu vám kazit překvapení.“

Zdálo se, že ředitel je sám se sebou spokojený. Aspoň že někomu to přijde zábavné. Anne zavěsila a vyměnila šedivý telefon za bakelitovou starožitnost. Tu postavila na kovový stůl, který bude vyhovovat, když ho trochu otře. Zabrala si taky velkou lampu s krémovým stínidlem a odřeným podstavcem z třeshňového dřeva, kterou našla vedle kopírky. Pak z kabely vytáhla vlhčené ubrousky a patnácticentimetrovou pozlacenou Eiffelovku. Koupila si jí od prodavače suvenýrů na nábreží hned první den, kdy byla přidělena do hlavního města. Přidala tlustý diář v červené kůži a černou propisku, a psací stůl měla zařízený. Stál šikmo mezi oknem a krbem. Ve čtyřiceti policajtech v jednom bytě tu bude trochu těsno, ale to se poddá.

Capestanová se vydala do kuchyně pro sklenici vody. Poměrně velká místnost byla vybavená viklavou ledničkou, starým plynovým sporákem a nízkou skříňkou z borovicového dřeva, modelem určeným pro chatařské kuchyňky. Skříňka byla prázdná, sklenice nikde žádné. Napadlo ji, že tu možná

ani není zavedená voda. Zamířila k proskleným dveřím vedoucím na terasu, kde se po plastové podpěře vinul žlutnoucí břechtan a vpíjel se do zdiva domu. Impozantní kamennový květináč v jednom rohu obsahoval hromadu suché zeminy bez jakékoli stopy vegetace. Bylo vidět modré nebe a Anne se na chvíli zaposlouchala do Paříže ozývající se zdo-la. Když se vrátila do obýváku, zjistila, že už přišel bývalý major policejní inspekce Lebreton a hned se usídlil u stolu z černé překližky. Celá jeho vysoká postava se soustředila na otevírání jedné z krabic se spisy kapesním nožem. Postupoval klidně, jak měl ve zvyku. Lebreton byl neochvějný jak ve své nenucenosti, tak ve svých názorech. Capestanová si pamatovala neúprosnou předpisovost jeho výslechnů. Kdyby se disciplinární komise přiklonila k jeho závěrům, ona by se do služby vrátit nemohla. Lebreton ji považoval za neotesanou. A ona jeho za zabedněnce. Nádhera, že se tu setkávají. Stě-ží zvedl hlavu:

„Dobrý den, komisařko,“ řekl a znovu se zaměřil na krabici.

„Dobrý den, majore,“ odpověděla.

Pak se v místnosti rozhostilo monumentální ticho.

Ted' už byli tři.

Capestanová se vydala taky pro krabici.

*

Capestanová i Lebreton, každý s hromadou krabic, už dobré dvě hodiny pročítali spisy. Krabice plné vloupaček, vykradených aut, podvodů s bankomaty nebo falešnou totožností pro

ně nebyly žádným překvapením a Capestanové začínalo vrtat hlavou, v čem vlastně tkví jejich úkol.

Jejich četbu přerušil zvuký hlas. Strnuli s tužkou v ruce. Ve dveřích se zjevila asi padesátiletá ženská a zrovna dávala pořádně zabrat svému mobilu zdobenému štrasem.

„Ale jdi se vycpat, blbečku!“ řvala. „Píšu, co chci. A chceš vědět proč? Protože nenechám žádného prťavýho kravaťáka, aby mi říkal, kam se můžu jít vychcat!“

Capestanová a Lebreton na ni ohromeně zírali.

Fúrie se na ně srdečně usmála, pak se trochu odvrátila a vyštěkla:

„Soudce nesoudce, ten mi může vlízt na hrb. Že mě úplně odstavíte? Fajn. Nemám co ztratit, a jestli chcete něco vědět, není to vaše nejlepší operace. Takže když se mi zachce, aby ten váš připosranej náměstek v další epizodě dostal hemeroidy, tak v příští epizodě ty hemeroidy mít bude. Ať si na ně ten trouba přichystá mastičku.“

A rázně zavěsila.

„Dobrý den, kapitánka Eva Rosièrová,“ prohlásila s napřaženou rukou.

„Dobrý den, komisařka Anne Capestanová,“ představila se Anne a s dosud vytřeštěným pohledem podávanou ruku stiskla.

Eva Rosièrová byla nejspíš to Buronovo překvapení. Léta pracovala v generálním štábu na nábřeží Zlatníků, dokud v sobě neobjevila spisovatelské nadání. K všeobecnému úžas se do necelých pěti let její detektivky prodávaly v milionech výtisků a byly přeloženy do desítky jazyků. Jako každý policista

hodný tohoto jména si vyšetřujících soudců vážila jen zdrženlivě, a když nestydatě čerpala své postavy z vod pařížského státního zastupitelství, neváhala si je dobírat. Nenamáhala se příliš maskovat jejich totožnost a zesměšňovala ty, kteří se jí znelíbili. Zpočátku se tím soudci užírali v tichosti: kdo by se poznal, sám sebe by prozradil a bylo lepší na sebe spíš moc neupozorňovat než vyvolávat skandál. Pak se na Rosièrovou obrátila jistá produkční společnost a ona si vzala dlouhodobé neplacené volno a pustila se do velkého dobrodružství v podobě televizního seriálu pro hlavní vysílací čas. Od té doby *Laura Flamme-sová, kriminální policie* zajišťovala prvnímu televiznímu kanálu a třicítce dalších televizí po celém světě příjemné čtvrtední večery.

V Šestatřicítce tato náhlá sláva vyvolala určité pobavení. Že se jako autoři detektivek proslavili policisté Olivier Marchal nebo Franck Mancuso, budiž. Ale že může mít chytrou hlavu a lehké pero i ženská, a navíc ze Saint-Étienne, to Pařížanům moc nešlo pod nos. Jenže to byl fakt. Když Rosièrová zbohatla, kupodivu požádala o opětovné zařazení do řad policie, ale přitom nepřestávala psát scénáře. A policii nezbylo, než se s tím smířit.

Co se však dalo tolerovat v románech, bylo těžké skousnout na obrazovce, která má početnější publikum. Nemluvě o tom, že se Rosièrová v samém srdci justiční policie honosila svými miliony před kolegy, kteří se jí o nic takového neprosili, takže nakonec začala jít nadřizeným na nervy. Posměšky, považované zpočátku za prkotiny, začaly dráždit lidskou ješitnost: těm, jimž se závidí, se nerado odpouští.

Obzvlášť zapeklitý začátek další seriálové sezony vyvolal úplně pozdvižení a nadřizení se rozhodli zatnout umělkyni tippec. Rosièrovou poslali sem, takže tohle kolo vedení vyhrálo. Capestanová seriál pilně sledovala, připadal jí náramně zábavný a koneckonců docela dobromyslný.

Rosièrová se na Capestanovou usmála a pak spočinula la-
bužnickým pohledem na Lebretonovi: atletická postava, jas-
ný pohled, jemné, ale mužné rysy, strohý, ale nutno uznat, že
docela pohledný. Jeho hollywoodskou vizáž kazila jen hlubo-
ká svislá vráska přes pravou tvář, jakoby zmačkanou od polš-
táře. Lebreton byl zvyklý, že si ho podrobně prohlízejí, přátel-
sky se uklonil a potřásl si s Rosièrovou rukou. Ta se obrátila ke
Capestanové:

„Dole čekají dva stěhováci s empírovým stolem. Kam si ho
můžu postavit?“

„No vlastně...“

Kapitánka se otočila kolem dokola a prohlížela si rozvrže-
ní místnosti.

„Šlo by to místo tohohle svinstva?“ ukázala na druhou des-
ku na dřevěných kozách v rohu pokoje.

„To by šlo.“

*

V osmnáct hodin stála Capestanová ve dveřích jako paní
domu, na jejíž večírek nikdo nepřišel. Namáhala se naučit se
z paměti čtyřicet profesních životopisů, a nakonec se tu ocit-
la se třemi policisty, kteří se nejspíš zítra už neobjeví. Ona je

k tomu v žádném případě nehodlala nutit. Pro každého z nich znamenalo přeložení do tohoto oddělení trest, nejspíš konec kariéry.

Jako ozvěna komisařčina chvilkového splínu přešel místností Torrez, aniž by svým kolegům věnoval jediný pohled. Když procházel kolem nich, Rosièrová a Lebreton se zachvěli překvapením a pověřčivostí. Torrez v bundě, s rukama v kapsách manšestráků, se chystal jít domů. Capestanová zaváhala, ale pak se rozhodla jednat otevřeně a vysondovat, co má v plánu.

„Já tady zítra budu, ale vy to neberte jako povinnost,“ řekla poručíkovi.

Takhle malý tým stejně nemá valný smysl.

Torrez se nenechal zviklat a zavrtěl hlavou:

„Platí mě od osmi do dvanácti a od dvou do šesti.“

Poklepal si ukazováčkem na hodinky:

„Tak zítra.“

Pak vyšel ven a zavřel za sebou dveře. Capestanová se obrátila k Rosièrové a Lebretonovi a čekala, co oni na to.

„Tohle místo je jen na pár měsíců,“ začala Rosièrová. „Nenechám se hloupě vyrazit jen proto, že bych nepřišla do práce.“

Konečky prstů pohladila svůj řetízek a nespočetné přívěsky na oblém hrdle, většinou samé medailonky svatých.

„Torrez má stejně vlastní kancelář, ne?“

Komisařka to příkývnutím potvrdila a pohlédla na Lebretona. Ten se ponořil zase do krabice, ale nejdřív stručně vyjevil své záměry:

„Musí tu být přece něco, co by se mělo vyřídit. Hledám to.“

Začnou tedy ve čtyřech. Místo dvacítky, v níž zprvu doufala. Nakonec to ale není tak špatné – Capestanová byla celkem spokojená.

4.

Nazítří hledali celý den. Vybírali si nahodile z hory krabic postavených po celé délce chodby, listovali ve spisech v naději, že vyčlenichají nějaký případ, který by si zasloužil podrobnější vyšetřování. Rosièrová dala najevo únavu jako první:

„Vážně se máme patlat s krádežemi mobilů až do svatého Dyndy, komisařko?“

„Nejspíš ano, kapitánko. Neposlali nás sem proto, abychom chytali zločinecká esa, jako byl Mesrine. Neměli bychom to vzdávat, jeden nikdy neví.“

Rosièrovou to moc nepřesvědčilo. Postavila se k hradbě krabic.

„Tak další. Entetýky... Ále houby, jdu si něco koupit.“

Capestanová viděla, jak teatrálně rozmáchlým gestem popadla sako. Rosièrová obecně nebyla žena, které by bylo proti mysli být vidět: vlasy jí zrzavě plály, rty se leskly rudě, sako zářilo modře. K šatníku téhle kapitánky budící pozornost by se žádná nevýrazná béžová nebo šedá neodvážila ani přiblížit.

„Počkejte,“ ozval se Lebreton tiše.

Právě si na stole otevřel nějaký spis. Capestanová s Rosièrovou k němu přistoupily.

„Vražda. Byl navrchu téhle,“ prohlásil a ukázal na lepenkovou krabici označenou „Zlatníci“. „Případ je z roku 1993 a jde o muže jménem Yann Guénan. Zastřelili ho. Chlapi od říční policie ho vytáhli ze Seiny, zachytil se do lodního šroubu.“

Tři policisti hleděli na objevený poklad. S úsměvem na rtech na pár minut zachovali uctivé mlčení. Poklad patřil svému nálezci.

„Chtěl byste se toho ujmout?“ navrhla Capestanová Lebretonovi.

„Rád.“

Uvidí se, jestli rytíř vnitřních záležitostí se stejně dobře dokáže hrabat v Seině a v mrtvolách, které občas vyplavou na hladinu. Capestanová počítala s tím, že pokud dojde na nějaké vyšetřování, zavede dvoučlenné týmy. Ona nechtěla Lebretona a nikdo nechtěl Torreze. Ve čtyřech to byly snadné počty. A tak se obrátila na Rosièrovou:

„Kapitánko, budete s ním v týmu.“

„Výborně,“ odpověděla Rosièrová a zamnula si buclaté ruce zdobené pestrobarevnými prsteny. „Fajn, tak co nám ten utopec říká?“

5.

„No tak, vezmi si mě.“

Ačkoli ani nezvýšil hlas a snažil se být diskrétní, Gabriel nedokázal svým slovům zabránit, aby se v bazénu v Pontoise nerozléhala. Jeho žádost se nesla nad vodou, odrážela se od temně modrých kachlíků a vracela se jako ozvěna číhající na Manoninu odpověď.

To odpoledne byl bazén skoro prázdný, jen pár obvyklých návštěvníků plavalo sem a tam ve snaze dospět k nějakému neznámému cíli. Pokud Gabriel s Manon nezasahovali do jejich plavební dráhy, nezáleželo jim na hluku, na řečech ani na cákání. Manon plavala prsa dokonalým stylem bez ohledu na Gabrielovy neuspořádané pohyby, jak se pokoušel držet s ní tempo. Usmála se skrz vodu, která jí stékala po tváři.

„Jsme moc mladí, Gabe.“

Gabriel se snažil odpovědí strefit do okamžiků, kdy Manon vynoří hlavu z vody. „Jsme ale plnoletí.“

„Pokud jde o tebe, tak teprve krátce.“

„Chceš, abych ti předvedl, že jsem dospělý?“ namítl, ještě náramně spokojený se včerejšími hrátkami.

Dostal se pod vodu a musel zapracovat nohama, aby znovu vyplaval na hladinu. Manon získala náskok dvou metrů, ale dohonil ji.

„Jestli se za mě nechceš provdat, mohla by sis mě třeba vzít? Zaregistrovat se jako partneři? Nebo se pokrevně sbratřit rezačským nožem?“

„Ty toho nenecháš, co? Už jsme o tom mluvili aspoň třicetkrát...“

Předhonili jakousi babku s koupací čepicí posetou gumovými kytičkami. Nevěnovala jim pozornost, jak byla soustředěná na vytčený cíl.

I Gabriel měl svůj cíl a nehodlal se od něj odchýlit.

„Můžu si kleknout, víš. Dokonce i v bazénu si dokážu kleknout, budu polykat vodu, ale požádám tě o ruku, jak se sluší a patří. Potřebuješ k tomu náležitou scénu? S prstenem v dortu, s jahodama v šampaňským?“

„Nech toho, vždyť se kvůli tvým řečem utopím.“

Manon byla úchvatná. I ponořená do litrů chloru voněla. Gabriel z ní šlel. Žertoval, cákal na ni, jak se to dělá v romantických amerických filmech, nesmělý milenec s něžným srdcem. Ve skutečnosti se však kašdický atom jeho kůže upínal k Manonině odpovědi, a to mu vůbec k smíchu nebylo. Ona se za něj musí provdat. Nesmí odejít, nesmí odletět, nesmí mu zmizet. Zajít za roh. Musí zůstat navždy a nikdy mu nesmí chybět. Jestli nějaký papír má tu moc mu k tomu aspoň trošičku dopomocť, Gabriel ho podepíše.

„No tak, Manon. Já tě miluju. A mám to v programu na nejbližších padesát let,“ dodal.

„Vždyť máme ještě tolik času...“

Potrásl hlavou jako pes, když se otřepává. Na čelo se mu lepily rezavě hnědé vlasy.

„Ano. Padesát let. Začneme, kdy budeš chtít.“

Chytila se rukou za okraj bazénu, aby si oddechla a na chvíli si ho prohlédla. Podle jejích očí, jejichž sebemenší proměny dobře znal, věděl, že řekne ano. Zburcoval všechny své smysly a zapnul paměť. Tuhle minutu si do ní musí vrýt, tolik toho v životě pozapomínal, zásadní okamžiky, které zmizely bez nádeje na návrat, ale tenhle musí zaznamenat do nejhlubších záhybů své mozkové kůry.

„Dobře. Tak se do toho dejme.“

Odmlčela se a dodala: „Ano.“

*

Cestou domů Gabriel doslova skákal radostí. Tu novinu musí sdělit otcí. Dorazil na Beaumarchaisův bulvár, ještě pár metrů a bude doma. Dosud si vesele poskakoval, ale při každém pohybu cítil, jak mu v žaludku těžkne olověná kulička. Čím víc se blížil, tím větší ta kulička byla. Bylo to jako kamínek, pocit tísně, škytavka, snad to přejde, nevěděl, proč se to děje, takže to musí přejít.

Z kuličky byla už petanková koule. Kratičce zmáčkl zvonek a pak si otevřel vlastním klíčem. Otec, pohodlně usazený ve strohém starožitném křesle, se k němu obrátil a vstal, aby ho uvítal. Byl velký, silný, majestátní. Jako katedrála. Sundal si brýle a chystal se zeptat jako každý večer, jak se Gabriel dnes měl.

Gabriel spustil bez úvodu:

„Tati! Manon souhlasila, že si mě vezme.“

Zdálo se, že se otec chystá usmát, ale pak vůbec nezareagoval. Gabriel cítil, že je poněkud ohromený, zaskočený. Nejspíš si myslí, že je Gabriel ještě příliš mladý, že ještě dost nevyzrál.

„Chtěli bychom se vzít na jaře, pokud možno, budu potřebovat doklady.“

Otec náhle jako by ztuhl, jako by neznatelně ucouvl. Gabriel viděl, že se mu do pohledu vkradl jakýsi stín a už tam zůstal.

6.

Když Capestanová vcházela do bytu, který jí nezbývalo než nazývat svým komisařstvím, uviděla rozložitého plešouna v modrém obleku. Na jedné straně se pod bradou zapomněl oholit a kravatu měl celou flekatou, přičemž skvrny zřejmě pocházely z různých dní a od různých jídel. Na klopě saka měl odznak nějakého klubu, který se pokoušel vydávat za odznak Čestné legie. V ruce držel kelímek a zdvořile pokynul hlavou.

„Kapitán Merlot, k vašim službám. S kým mám tu čest?“

Ovzduší zamořil mocný pach červeného vína, takže Capestanová se při odpovědi snažila dýchat co nejméně.

„Komisařka Capestanová. Dobrý den, kapitáne.“

Nezdálo se, že by na Merlota nějaká hodnost udělala dojem. Vesele prohlásil:

„Těší mě, drahá přítelkyně. Nemohu se zdržet, mám schůzku, kterou nelze odvolat, ale doufám, že budu mít brzy to potěšení se s vámi blíže seznámit, jelikož...“

Řečnil ještě několik minut o důležitosti své schůzky a významu svých přátel, postavil prázdný kelímek na hromadu krabic v hale a slíbil, že se vrátí, jakmile mu to jeho nabitý

program dovolí. Capestanová přikývla, jako kdyby se takováto docházka po libosti rozuměla sama sebou, a vešla do bytu odhodlána okamžitě vyvětrat. Zalistovala svou mentální kartotékou a vyhledala v ní Merlota. Kapitán, „dědek s tužkou“, jak se přezdívalo stárnoucím policistům z terénu přiděleným k sepisování protokolů. Po třiceti letech u mravnostní policie ho teď vyřadili ze hry. Tento notorický alkoholik a nenapravitelný žvanil většinu času prolenošil, ale uměl si získávat vlivné známé a dokonale jich využívat. Capestanová doufala, že po těch svých schůzkách a několika aspirinech přijde posílit jejich řady. Mezitím musí trochu probrat k životu jejich čtyřčlenný tým, a hlavně přesvědčit Torreze, aby vyšetřoval v tandemu.

Předešlého dne objevila v jedné krabici z kriminálky mezi sebevraždou a dopravní nehodou zajímavý spis: šlo o starou dámu uškrcenou během vloupání. Pachatele nikdy nenašli. Stalo se to v roce 2005, ale případ by si zasloužil znovu otevřít.

Než odešla domů, položila jednu kopii tohoto spisu Torrezovi na stůl, aby si připravila půdu. Jestli přišel v osm hodin a zabarikádoval se na konci chodby, jak očekávala, nejspíš teď spis pročítá. To však ještě nic nezaručuje.

Capestanová krátce pozdravila Louise-Baptista Lebretona, který si nainstaloval počítač a teď zápasil s hromadou kabelů, aby se připojil na internet. Odložila si kabelku a baloňák na židli vedle svého psacího stolu a mechanicky sáhla k pouzdru na opasku pro svůj Smith & Wesson Bodyguard. Tato pětiranná pistole ráže 38 byla kompaktní a lehká a dostala ji na

přivítanou do týmu od Burona, tehdy svého šéfa v zásahové jednotce. Ale pistole na svém místě nebyla. Capestanová už neměla právo nosit zbraň. Aby dokončila ten pohyb a příliš se přitom neztrapnila, předstírala, že si upravuje pásek, a pak rozsvítila stolní lampu.

Potom odnesla do kuchyně velkou červenou nákupní tašku, s níž přišla. Vytáhla z ní elektrický kávovar, krabici se šesti šálky a podšálky, čtyři velké hrnky, skleničky, lžičky, tři balíčky mleté kávy, cukr, saponát na nádobí, houbu a utěrku s potiskem *Francouzské sýry*. Nepříliš vřele nabídla kávu Lebretonovi. Odmítl. Příště se nebude namáhat.

S hrnkem v ruce si tedy sedla k psacímu stolu, aby prostudovala vraždu šestasedmdesátileté Marie Sauzellové, kterou zabili v červnu 2005 v jejím domku v čísle 30 v Marceauově ulici v Issy-les-Moulineaux. Capestanová otevřela spis. První fotka stačila, aby svět kolem ní přestal existovat.

*

Stará paní seděla důstojně na modré pohovce. Na očích a lícních kostech měla červené skvrny, mezi rty vykukovala špička jazyka a překrvená tvář dosud vyjadřovala náznak paniky. Měla však pěkně upravený účes a ruce způsobně položené jednu přes druhou. Želvinová spona ve vlasech byla sepnutá obráceně.

Obývací pokoj kolem úpravně sedící oběti jako kdyby postihl výbuch. Ozdobné předměty svržené z policek, podlaha posetá střepy porcelánových zvířátek. Fotografie popředí zachy-

tila růžové krystalky z barometru v podobě pudlíka slibujícího příznivé počasí. Kytice dřevěných tulipánů rozházená po koberci. Z nízkého stolku na ni ze své jakoby zázrakem nedotčené vodní lázně pohrdavě shlížela další kytice, tentokrát z čerstvých květin.

Následující snímek ukazoval jiný kout obýváku. Pod dubovou knihovnou ležela cédéčka a knížky nejružnějších velikostí. Proti pohovce stál starší model televize s vypouklou obrazovkou, kde běžel kanál dokumentárních filmů o přírodě. Capestanovou zaujal jistý detail natolik, že si z kabely vytáhla skládací lupu. Vyňala ji z pouzdra a rámeček z leštěné oceli zaměřila na obrazovku. Dole v pravém rohu rozpoznala symbol přeškrtnutého amplionu. Televizní přijímač měl vypnutý zvuk.

Odložila lupu, pak si po stole rozložila fotografie, tak aby získala celkový pohled. Rozházený byl pouze obývací pokoj a hlavní ložnice. Koupelna, kuchyň a ložnice pro hosty zůstaly nedotčené. Komisařka rychle prolétla souhrnnou zprávu: zámek vchodových dveří byl vypáčený. Pak se napila kávy a na chvíli se zamyslela.

Vloupání. Pokud televize byla zapnutá, Marie Sauzellová se na ni dívala. Člověk nenechává televizi puštěnou, když jde spát. Uslyšela hluk a vypnula zvuk, aby lépe slyšela. Obývací vede do předsíně, takže musela zloděje zaznamenat, jakmile se dostal dovnitř. Místo aby lupič utekl jako každý jiný, tenhle ji zabil. Pak si sedl, a pokud lze soudit z úpravy vlasů a obrácené sponky, oběť znovu učesal. Poté zdevastoval obývací, kde nejspíš hledal peníze, a ložnici, odkud zmizely šperky.

Capestanová v ruce točila lupou. Tohle vloupání vypadalo nelogicky a neobvykle. Asi nějaký nervózní pachatel. Možná narkoman nebo začátečník, což vyšetřování vždy ztěžovalo. Pustila se do zprávy soudního lékaře a protokolů svědeckých výpovědí.

Marie Sauzellová zemřela uškrcením. Její tělo bylo nalezeno se zpožděním, pravděpodobně tak čtrnáct dní po smrti. Lékař nemohl určit hodinu ani den skonu. Na pravém předloktí zaznamenal modřinu, nejspíš stopu obrany, ale pod nehty nenašel žádné stopy útočnickovy kůže.

Technici z oddělení zajišťování stop nenašli na místě činu žádné otisky ani stopy DNA kromě těch, které patřily oběti a její uklízečce, ale ta se v době vraždy nacházela na jihu Francie v Lavandou, kde pořád lilo, protože jak uvedla, „někdo má holt smůlu“, i když tím myslela svou dovolenou, nikoli zavražděnou.

Přestože kriminální policie rychle dospěla k závěru, že šlo o vloupání, které se zvrhlo, pátrala i jiným směrem. Výpisy telefonních hovorů uváděly spíše krátké telefonáty s příbuznými, čísla úřadů, pár přítelkyň, nic zajímavého. Nic zvláštního se nenašlo ani v pohybech na bankovním účtu, ale konto měla zásobené pěkně.

Podle svědectví jedné přítelkyně vedla Marie Sauzellová bohatý společenský život a obzvláště milovala tango: „Před rokem se mnou zašla na lekci tanga a úplně jí to změnilo život. Marie chodila na několik hodin tance týdně a každý čtvrtek jsme spolu navštěvovaly taneční čaje v podniku Balajo. Nosila neuvěřitelné šaty: sukně s rozparkem a velké výstřihy. Ve

svém věku vypadala ještě pěkně... Ano, šlo jí to, a navíc byla tak veselá! I při tanci si broukala: tam tam tadam, tadamadam tam tam tadam... Je pravda, že její partnery to trochu rozčilovalo.“ Taneční figury tím nejspíš poněkud ztratily na hrdé kráse a Capestanová se při představě zklamaného výrazu napomádovaných dědulů musela usmát.

Úřady vyrozuměl soused, Serge Naulin, padesát šest let. Bratra oběti, Andrého Sauzella, šedesát osm let, bytem v obci Marzac v departementu Creuse, zneklidnilo, že jeho vzkazy zůstávají bez odpovědi, a souseda požádal, aby se šel podívat, zda je vše v pořádku. Naulin bez výsledku zvonil, a protože „se zdálo, že se zevnitř line odporný zápach“, zavolal hasiče a ti zas policii.

Protokol bratrovy výpovědi zabíral pouhé dvě stránky, ale v příloze ho spis líčil jako prudkého cholerika, který se už dopustil domácího násilí. Dokonale by pasoval na podezřelého. Jeho vina však byla vyloučena: nic na ni neukazovalo, neměl žádný zjevný motiv, byl daleko a nic nenaznačovalo, že by mohl být na místě činu. Kriminální policie se opět soustředila na tehdy aktivní lupiče. Nevedlo to k ničemu.

Musí se začít znovu od začátku, podívat se na místo činu a vyzpovídat sousedy. I po sedmi letech si možná někdo na něco vzpomene. Vražda u sousedů, na to lidi hned tak nezapomínají.

*

Jak Capestanová vstala a chtěla zajít pro Torreze, spatřila ve vchodu tvář přímo hořící zvědavostí. Patřila mladíkovi s klátivou

chůzí a řídkými světlými vlasy. Rozhlížel se ode dveří, pozdravil pokynutím ruky a vzápětí zmizel. Komisařka ho identifikovala jako Lewitze, přeloženého z regionálního oddělení justiční policie v Nanterre, kde tento horlivý praporčík během tří měsíců zničil tři auta. Dnes dopoledne byl už druhý, kdo se takto ukázal a zase zmizel. Uvážíme-li Merlotovu návštěvu, možná se dá říct, že oddělení se rozroste o spoustu nepoužitelných exemplářů.

To by jich bylo už šest.

Lebreton si dělal poznámky ze spisu Yanna Guénana a čekal, až se uráčí objevit korpulentní postava Rosièrové. Před otočením každé stránky ťukl tužkou o stůl, takový bubeníkovský tik. Nešířil však kolem sebe žádnou nervozitu, to nikdy. Než se dostal na generální inspekci, deset let působil jako vyjednávač u zásahové jednotky, takže se hned tak nenechal vyvést z míry. Ten chlap byl jako žulová skála, občas nakrápnutá záchvatem arogance. Capestanové procházející kolem nevěnoval žádnou pozornost.

Skrze dveře komisařka uslyšela hlas Daniela Guicharda, jak zpívá *Mon vieux*. Zaklepala a trvalo nejmíň tři vteřiny, než se ozvalo „ano“, jasně dávající najevo: „Kdo mě to přichází otravovat a proč?“ Otevřela dveře, odhodlána ztělesňovat osobu otravující vědomě, a to kvůli práci. Torrez se rozvaloval na sametem potažené pohovce, která tu včera ještě nebyla. Jak ji dostal až sem nahoru? Záhada. Na stěnu připíchl dětský obrázek znázorňující sluníčko a psa nebo kočku, možná vlastně koně. Při pohledu na spis na poručíkově klíně usoudila, že ho právě dočítá.

„Jedu do Issy,“ oznámila Capestanová. „Pojedete se mnou?“
„Nejedu nikam, s nikým. Bez urážky,“ odpověděl s nosem zabořeným do papírů.

Na psacím stole zachmuřeného policisty zaznamenala kelímek na tužky omotaný alobalem. Uprostřed vyrytá kytička nabarvená červeným lakem na nehty hlásala *Tatínkovi k svátku*. Capestanová přivětivě, ale bez úsměvu debatu zavedla žádoucím směrem:

„Ale ano. Tedy od osmi do dvanácti a od čtrnácti do osmácti. Jestli chcete vyšetřovat, jdete se mnou, jsem vaše komisařka.“

Sama neměla ráda měření sil, ale pro svou práci potřebovala parťáka a k dispozici byl jedině Torrez. Takže ať se mu to líbí nebo ne, měl by se s tím smířit.

Torrez si ji chvíli měřil pohledem. Zatvářil se odevzdaně. Pomalu se rozhýbal a popadl svou bundu. Vykročil před Capestanovou a zasmušile ji varoval:

„Víte, v nemocnici neskončím nikdy já.“

Stejným tónem mu za jeho zády odpověděla:

„Bude-li do konce týdne po mně, bude jasné, že jsem udělala chybu.“

*Ostrov Key West, jižní Florida, Spojené státy,
18. ledna 1991*

Alexandre na dřevěné verandě bílé přeplácané stavby – svého malého koloniálního domu – popíjel rum plný ledu. Orosená sklenice mu klouzala mezi prsty. Rosa vedle něho, v osmém měsíci těhotenství, pila citronovou šťávu. Oba si vychutnávali pravidelný rytmus houpací lavice, lehké klapání dveřního rámu se sítí proti hmyzu a vůni popínavé bugenvileje. Jenže Rosa, obvykle tak aktivní, se na měkkém polštáři začínala příliš nudit, chtěla se projít, aspoň jen maličko, třeba jen někde tady poblíž.

Právě tu otevřeli nové muzeum a ji napadlo, že bude zábavné se tam zajít podívat. *Treasure Exhibit* vystavovala nevelkou část kořisti, kterou slavný Mel Fisher vylovil z vraků dvou španělských galeon. Alexandre se také potápěl a představoval, že půjde obdivovat chlápka, který si honí ego vystavováním části svých čtyř set milionů dolarů, a ještě za to bude muset platit, ho pranic nelákala, jenže Rosa, jeho největší poklad, naléhala.

Alexandre se jí nemohl nabažit a stále si ji musel prohlížet. Kubánka Rosa se stala Floridankou jako tisíce těch, kdo uprchli před Castrem. Přesněji řečeno, neoslňovala svou krásou, ale spíš čímsi nepatrným ve svých pohybech, křivkami svých gest. Při pohledu na ně se Alexandrovi až svíral žaludek, jak dokonalou odpověď na své vlastní pohyby a svá vlastní gesta v nich spatřoval. Rosin pohled byl intenzivní směsí autority a melancholie, která ho ohromovala. A čekala s ním dítě. Budou tak

spojení na věky věků. Jestli se tedy Rosa chce prodírat hordami nedbale oblečených a propocených turistů do Fisherovy vějičky na hejly, budiž, půjdou tam.

7.

„Do prdele práce,“ vztekala se Rosièrová, když hledala svůj mobil.

Kabelu od Vuittona s vlastním monogramem položila na venkovní schodiště a její obsah našťvaně prohrabávala. Nakonec telefon vytáhla a listovala v adresáři, až našla Lebretonovo číslo.

„Ano, tady Eva. Přijdu později, než jsem myslela. Ne, můj pes se rozhodl hrát mi na nervy, chodím s ním už půl hodiny, a on se ještě neuráčil vychcat. Ne, veterináře nepotřebuje, já ho znám, nic mu není, prostě mě chce našťvat, nechce, abych šla pryč. Co, Pilu,“ obrátila se k psovi, „myslíš, že se s tebou mamina potáhne až k Mont-Saint-Michel, co?“

Právě to si Pilot – pro své blízké Pilu – s nadšeným výrazem a silnými tlapkami připravenými už na cestu zřejmě myslel, měl za to, že mamina s ním může zamířit rovnou do Normandie, vždyť co jiného by mohla mít na práci?

Lebreton jí na druhém konci aparátu oznámil:

„Probírám se případem toho námořníka.“

„Aha.“

Rosièrová udělala pár kroků a poškubávala přitom vodítkem, aby Pilua přiměla k akci, ale bylo to marné, čenichal, čenichal, a nic.

„Řekni mi, Louisi-Baptiste, vadilo by ti moc, kdybychom se sešli tady místo na komisařství? Tak bych toho svýho despotu ještě chvíli mohla vláčet venku a ty bys mi o námořníkovi pověděl u mě doma u kafe.“

„Kde to je?“

„Rue de Seine, 27.“

„Tak fajn, budu tam za čtvrt hodiny.“

Bylo to silnější než ona, takže musela dodat:

„Zvenčí to vypadá jako činžák, ale je to vlastně rodinný dům. Takže zazvoň, a je to.“

Předchozího večera se Eva Rosièrová zastavila na natáčení *Laury Flammesové*. Věděla, že tam nemusí, ale nemohla si pomoci. Trochu ji to zklamalo. Pokaždé doufala, že ji uvítají jako skutečnou hvězdu. Taky si představovala, že herci, vděční za tolik úderných replik, na ni budou vrhat své zářivé úsměvy. Jak ji režisér, celý šťastný, že může točit tak vynalézavé akční scény, bude obřadně poklepávat po ruce. Ale nic takového. Pořád nic. Po šesti úspěšných seriálových sezonách byla Rosièrová díky neprůstřelné smlouvě vyjednané neústupným agentem bohatá. Ale na place ji režisér včera uvítal s nuceným úsměvem, jako kdyby chtěl zahnat babku postiženou alzheimerem zpátky do pokoje. Uctivost si schovával pro herečky. Scenáristé mají dodávat texty a pak neotravovat, mají sedět o samotě před klávesnicí počítače.

Toto je pouze náhled elektronické knihy.